

Vi skal vidne ³

Hvad er misjonsvirksomhet?

Rektor Steen Bugge uttaler sig til vårt blad.

Okt.

1936

02-03-037

I

Under det store nordiske misjonsmøte som nylig fant sted i Kjøbenhavn, holdt rektor Steen Bugge en preken som har vakt adskillig oppmerksomhet.

Temaet var: «Vi skal vidne»

og tanker av betydelig aktuell interesse blev berørt. Vi henvender oss derfor til Steen Bugge og spør hvad det var han særlig ønsket å understreke gjennom sin preken.

— Jeg mener at vidnesbyrdet i misjonen spiller langt større rolle enn vi i almindelighet tenker oss. Misjonærene skal være vidner, hele personligheten må bære budskapet frem i liv og ord. Men også de innfødte kristne skal vidne. Jeg har sett så mange ganger for et sterkt inntrykk et forandret liv gjør på hedningene. Men hvis vidnesbyrdet og legfolkets aktivitet dør bort, da sykner hele kirkelivet. Det ser vi tydelig f. eks. i den koptiske kirke.

— Hvad mener De om opfatningen hos misjonsfolket her hjemme?

— Mange tror nok at forholdene er så helt forskjellige ute og hjemme. Men det er de i virkeligheten ikke. Det er ikke det spor lettere å vinne menneskene for Gud ute enn hjemme. Vi kommer lett inn i en slags falsk misjonsromantikk. Her hjemme ser vi vanskeligheter i mengdevis. Her nøier vi oss med en liten flokk og setter ofte grenser for Gud, idet vi anser hele grupper av mennesker for temmelig håpløse — kristelig sett. Men ute venter vi store ting.

— Skal vi overføre dette svartsynet her hjemme på forholdene der ute?

— Nei, tvertimot! Flytt det optimistiske synet hjem. Det trenges. Her er vi nettop ved pointet. Vi kunde sikkert nå så meget lenger her hjemme. Jeg har ikke rett til å overlate til andre det jeg selv skulde være med på. Vi arrangerer oss med spesialister i kristelig arbeid. Men alle kristne skulde være i aktivitet med å vinne mennesker for Gud, være vidner. Alle misjonsvenner har plikt til å vidne her. Det var det første jeg vilde ha frem. Dernest må misjonsmenighetene lære å vidne så kristendommen kan spre sig på en bred front. Og endelig må vi ta sikte på å vinne de europeere som reiser ut til de hedenske land. Dette er en tanke som har vært meget fremme i den senere tids drøftelse av misjonsarbeidet. Tenk på hvad det vilde si om sjøfolk, forretningsmenn, diplomater o. s. v. reiste ut som levende kristne vidner. De har jo så store chanser, de kommer i kontakt med de innfødte på en særlig måte. Derfor er det en overordentlig viktig misjonsoppgave å prøve å vinne denslags folk for Gud.

— Tror De det er mulig å drive misjon på den måten?

— Ja, hvorfor ikke? Se på muhammedanerne. Deres religion er jo blitt utbredt omtrent utelukkende ved kjøbmenn og andre reisende av forskjellig slags. Og muhammedanismen sprer sig jo også slik i våre dager nettop på denne måten. Hver muhammedaner er en misjonær. Hvis det samme kunde skje blandt oss kristne vilde ikke da misjonselskapene bli overflødige?

— Det innvendes at en slik tanke er for optimistisk i bibelens lys?

— Dertil er å si at vi ikke har rett til å sette grenser for Gud, han som vil at alle mennesker skal bli frelst. Og la oss huske Kristi ord: Gå ut og gjør alle folkeslag til disipler.

30kt. 1936

— Mener De at lære virksomheten er overflødig?

— Nei, på ingen måte. Det er absolutt nødvendig å forkynne. Den læremessige fremstilling av evangeliet må selvsagt underbygge vidnesbyrdet. Det gjelder både ute og hjemme. Og her ligger jo misjonærenes viktigste oppgave: å lære og utdanne de kristne. Men det må ikke løsrives fra vidnesbyrdet.

— Da må det jo alltid bli organisert virksomhet?

— Ja, forsåvidt som det alltid skal være et læreembede i den kristne kirke. Men vi kan ikke påstå at vår form for misjonsvirksomhet er den eneste rette. En fremskutt misjonsleder antydet en gang mulig-

heten av at den enkelte misjonær knytter sig til en liten krets hjemme og slår sig ned i hedenske land med et eller annet arbeide.

Men det gjelder nu først og fremst å mobilisere alle kristne. Og at vi så i absolutt tro til Gud stiller oss ubetinget til hans tjeneste som levende vidner.

Vidnesbyrd

I en avhandling om Gruppebevegelsen i Danmark (i «Luthers arv og D.s kirke») skriver pastor H. Høgsbro bl. a.:

Gruppebevegelsen har vist legmannsvidnesbyrdets eiendommelighet og fornyet dets kraft ved å få dem frem, som ikke visste noe om forkynnelse, men hadde en frisk viden om et liv uten Gud og om møtet med Gud. Forlanger man av dem en moden og likevektig skriftbenyttelse og troserfaring, ophever man de kristnes almindelige prestedømme og bringer dem til taushet, av hvis munn Gud grunnfester en makt for sine fienders skyld (Salme 8, 3). Skal de si noe, må de ha lov til å tale om det eneste de vet.

Der må ved siden av den gudstjenstlige forkynnelse, hvis eiendommelighet er og skal være ordets utleggelse, gjøres plass for en forkynnelse, hvis eiendommelighet er: «— vi kan ikke la være med å tale om det som vi har sett og hørt» (Ap. gj. 4, 20). Og det viser sig ofte at et sådant ord rammer hullene i fronten, hvor vi andres «vektige» tale blir møtt med en høflig og selvfølgelig uopmerksomhet.

Legmannsvidnesbyrdet har derfor sin plass innenfor menighetens tjeneste — under fire forutsetninger.

1. Det må gjerne begynne med

jeg, hvis det ender med Kristus, hvis det altså formår å la de andre merke, at det ikke er en selv, som har interessen, men Gud. En prest, som vet hvor vanskelig det skjær, at tankene ikke kommer til å samle sig om ham, men om det han taler om, må dømme lavmelt her.

2. Det må ikke stå isolert, men innenfor et fellesskap, hvor der er mulighet for supplering, rettleiding og tuktt.

3. Det må vokse ved arbeide med skriften.

4. Det hele må finne sin plass innenfor menighetens fellesskap om ordet og sakramentene.